stor By med sine mange Adspredelser og Tillokkelser baade for ældre og unge, vel ikke mindst for de sidste. Men dobbelt svært maa det være for den, hvis Medhjælp og Medarbejder stadig skal være nedtynget af en haabløs Sygdom. Og saaledes er det jo med den kære Mrs. Olsen fremdeles. Jeg var i hendes Hus et Par Gange og talte ikke saa lidt med den sengeliggende Præstekone, og jeg maa sige: det var mig baade en Glæde og en Opmuntring at tale med hende. Det er ikke blot et Digt, der taler om en „Tro, som overvinder alt", men en saadan Tro kan ogsaa nu om Dage findes hos ikkrøbelige Mennesker, og hvor er det godt at komme i Berøring med dem, ikke mindst ved et Syge- og Svaghedsleje! — Det er mit Haab for de kære Præstefolk i Oakland, at de fremdeles maa erfare Sandheden af, hvad en stor Digter sang i min Ungdom: „Enhver, Gud sætter ene, han selv er mere nær." — Af den lille Menighed, som samles om Pastor Olsen, fik jeg et godt Indtryk, baade gennem den Mand, en Bornholmer, som Søndag den 11. Juli hentede mig i San Francisco til Oakland, hvor jeg havde lovet at holde Aftensgudstjeneste, saavelsom af den Flok Mennesker, der samledes i den lille Kirkesal, som Menigheden ejer og som den arbejder paa at faa ombyttet med en mere passende Kirkebygning. Manden, hvis Navn jeg desværre har glemt, havde været med i Menighedsarbejdet fra først af, og ved Samtale med ham fik jeg det Indtryk, at den lille Menighed ikke er bange for at lægge Skuldre til, naar der er Byrder at bære. Og den Forsamling, jeg talte til, havde Øre til at høre med. Jeg traf ved den Lejlighed en Mand fra Store-Darum ved Ribe, som huskede mig fra den Tid, jeg opholdt mig der som Huslærer i Præstegaarden, før jeg i Efteraaret 1879 rejste til Amerika. Den Mand, der med Hustru og Barn beboer Lejligheden oven over Menighedens Kirkesal, er gammel Elev fra Skolen i Blair. Ogsaa hans Navn har jeg glemt, men ikke de hyggelige Timer jeg tilbragte i hans Hus og ved hans Bord. Lige nær ved Kirkesalen ligger der en smuk Indhø, der giver sit store Bidrag til Oaklands Skønhed. — Endnu maa jeg nævne, at Oakland er en af Syvende-Dags-Adventisternes Arnesteder i Amerika. De har et stort Trykkeri og Forlagsforretning i Byen, og flere af deres engelske Blade udgaar herfra. Paa Vejen ud til den danske Kirke kom jeg vistnok forbi et af deres Missionshotelle. Disse urolige Tider er jo særlig gyldne Tider for dem, der jo saa længe har spekuleret paa Verdens Ende, som ikke er kommen. Mens jeg var i California, saa jeg i Bladene, at deres store Profetinde, Mrs. Ellen G. White, døde derude. Da jeg i sin Tid levede Nabo med Adventisterne i Iowa, ved jeg, at det var en almindelig Antagelse blandt dem, at hun var den Disciple, der ikke skulde dø, før Herren kom.

Fra San Francisco til Los Angeles.

Efter at have prædiket i San Francisco Søndag Formiddag den 11. Juli og i Oakland samme Dags Aften for ikke saa interesserede Tilhørere, blandt hvilke der var flere Turister, jeg kendte, saaledes f. Eks. Jens Hansen, hans Datter og Svigersøn fra Coulter, Iowa, — kunde jeg ikke styre min Længsel efter Hjemmet og bekvemme mig til at standse i de gyldne Portes Stad længere. Jeg tog derfor Afsked med Mrs. Jensen og Datter, som jeg skulder særlig Tak for behageligt og hjemligt Ophold i San Francisco, — og i Følgeskab med den trofaste Pastor Jensen fik jeg paa Færgestationen min Returbillet valideret mod Erlæggelsen af 50 Cents. Vi begav os saa til So. Pacific Station paa 3rd Street, da jeg havde bestemt mig til at tage Coast Route til Los Angeles — for at undgaa Heden i San Joaquin Dalen, som jeg ikke havde Mod til at udsætte mig for. Ved Afskeden med Pastor Jensen kunde jeg se tilbage paa en kort Uges rige og gode Minder i den By, der saa helt anderledes ud end jeg havde tænkt mig. Jeg havde nu fra den hellige Frants' By til Englenes Stad (Los Angeles) en Tur paa 475 Mil for mig, som Southern Pacifics Timetabel lovede at tilbagelægge fra Kl. 8 Morgen til Kl. 9,50 Aften, en Tur paa hvilken jeg skulde faa Anledning til at se Glimt i hvert Fald af det store og stille Hav. Ja, Loven er ærlig — — — Naa, afsted kom vi da saa nogenlunde til Tiden og fremad gik det, i Selskab med fremmede Mennesker som tidligere, kun fandt jeg dem nu ikke nær saa interessante som mine tidligere Rejseselskaber, men det var jo sagtens nok min Skyld, for kan man drikke og spise for meget, saa kan man ogsaa se for meget, og i dette Tilfælde var jeg vistnok. Jeg husker næsten ingen af mine medrejsende, som der efterhaanden blev mange af, da som jeg siden erfarede, der var stor Convention af Elks i Los Angeles, og Elsdyrene strømmede dertil fra alle Sider. Vi kom efterhaanden gennem mange Byer med Helgennavne, men om dette saa bidrager til deres Fromhed, er en anden Sag. Men den Slags Byer vrimler det med derude, baade mandlige og kvindelige, hvad deres Navne angaar: San Mateo, Santa Clara, San Jose (udtales Sanhosé), San Lucas osv., osv. — De fleste Steder hindrede Coast Range Mountains os i at se Havet, men enkelte Steder kom vi det temmelig nær, saaledes ved Watsonville Junction, hinsides San Louis Obispo. Fra Guadaloupe kørte vi længe langs med ifødt temmelig højt over Havet, paa Steder endog saa nær, at det efter min Mening var ikke helt ufarligt, idet Havet havde slikket sig ind nær til, om ikke under Banesporet. Efterhaanden som vi kom op ad Dagen, blev det temmelig varmt og ikke lidt Støvet, og Naturen fandt jeg ikke særlig storartet, tørt og visent som det var de fleste Steder. Fra Salinas, hvor den danske Kirke i mange Aar har haft Virksomhed — og hvor flere af mine gamle Bekendte fra Asperup paa Fyn har deres Hjem—fra Salinas til San Luis Obispo rejste jeg sammen med Hr. Poul Holmstrup, Graduent fra Augustana College, Rock Island, Ill. Han var ude at samle Abonnenter paa „Scandinavian Review". Jeg havde adskilligt at tale med denne unge begavede Mand om, saa Tiden gik, trods Varmen, temmelig hurtigt. Lige kort før man kommer til San Luis Obispo, maa Jernbanen ned gennem temmelig høje Bjerge, og her skal være gjort et Stykke Ingeniørarbejde, som er storartet af sit Slags. Jeg vil ikke raade Folk med svage Lunger til at køre igennem den lange Gennemboring, som findes her oppe i Bjergene, især da ikke, hvis Bræke-Manden har glemt at lukke Vinduerne, da man i saa Tilfælde er udsat for at kvæles af Gas fra Lokomotivet. I San Louis Obispo kommer man ind i et temmelig stort Oliedistrikt,, hvilket man kunde se paa de mange Oliebrønde, her fandtes, og vel ogsaa derpaa, at Ol-Husene vinkede med deres Skilte. Da Toget standsede her nogle Minutter og det var temmelig varmt, benyttede flere af Passagerne Lejligheden til at slukke deres Tørst i de nær ved Stationen liggende Ølhaller eller Ølhuller, hvad man nu helst vil. I tidt nævnte San Luis findes ikke saa Danske. En dansk Forening har sin egen Bygning, som vurderes til 5000 Dollars. Fra denne By af gaar Banen ud mod Havet, gennem en Egn, der efterhaanden mer og mer ligner de Jyske Heder, som jeg husker dem fra min Barndom, med Sand og Lyng og fattigt udseende Hjem. Havet har nemlig her vældet en Masse Sand ind over Landet, der flere Steder rejste sig til vældige, snehvide Klitter, saa en Vestjyde vil her finde meget, der minder om Hjemmet. Vi kunde se langt ud over Havet, der laa spejlblankt og roligt i Eftermiddagssolen, et prægtigt Syn. Men at det til Tider kunde være uroligt, vidnede de Sandhøje om, som var malet paa Havets store Mølle. Vi kunde se enkelte Seilere derude, Dampskibe skulde jeg sige, nogle styrende mod, andre fra Kysten, og vi kunde se enkelte groves nede i Revnerne af Klinten — af mærkelige gamle og knudrede Træer, som jeg nu ikke husker Navnet paa, vistnok Cyprestræer. Ligeledes saa vi enkelte smaa Øbakker, som laa ude i Havet langs med Kysten, ingen af dem store nok til at tøjre en Ko paa, forekom det mig, at sige, hvis den skulde have Græs nok til Livsophold. Efterhaanden som vi kom Syddpaa efter Santa Barbara, blev Landet bedre. Her saa vi store Marker med Bønner, navy beans, som der avles en Mængde af i California, „enough to feed the world", bemærkede en af Passagererne til mig, da vi talte herom.

Efter Bestemmelsen skulde vi have været i Santa Barbara Kl. 6.30 Eftermiddag, tidlig nok til at se et Glimt af dette berømte „health-resort", men der kom en Mand med en Slæde i Vejen for os i Form af hvad man paa Jernbaneproget kalder „a hot box". Vi blev holdende mindst en Time, om jeg husker ret ved den lille Station Naples, inden vi naaede at faa Hedekassen afkølet og kunde fortsætte Rejsen. Som Følge heraf kunde vi sætte en hvid Pind efter at faa Santa Barbaras Skønheder at se, og saadan gaar det med mange af Jernbanekompagniernes store Løfter. Dog, der er aldrig noget saa galt, det jo er godt for noget. Naples, som vi holdt ved, udmærkede sig hverken ved sin Storhed eller sin Skønhed, men en Butik var der da, og da det var paa de Tider, at sultne Folk plejer at spise deres Aftensmad, fik nævnte Butik saa mange Besøg, at hele dens Beholdning af Ost og Fladbrød (crackers) vistnok fulgte med Toget til Los Angeles, da vi endelig kom af Sted igen. — Det er i Nærheden af Santa Barbara, at nogle af de tidligere Professorer fra den danske Kirkes Skole i Des Moines, Iowa, har slaaet sig ned paa et spansk Herresæde, som de har kaldt „Solvang", og hvor de har bygget „Atterdag College", og samlet ikke faa Danske, ældre og yngre, til sig fra Menighederne i Østen. I de anførte Navne ligger der, saa vidt jeg kan se, baade Forjættelse og Program, maaske ogsaa noget af en Trudsel. Ham, der kaldtes med Navnet Atterdag, var som bekendt et stort Stykke af en Erobrer, og flere Ting kunde nok tyde paa — ja, paa noget lignende. Men „Atterdag" ligger ellers under den heldende Sol ihvert Fald i Amerika. Dog er det mit Haab, at den maa blive noget mere end et Løfte, for der er Plads nok i Amerika og der er ogsaa Danske nok. —

Nu, men vi skulde til Los Angeles, godt 100 Mil fra Santa Barbara. Sent vilde det blive, før vi kom der, maatte for sent til at faa Logi for Natten, selv om denne blev kort. Jeg gav mig i Samtale med en Herre, som det meste af Rejsen havde siddet lige over for mig. Jeg havde for en Tid antaget ham for en katolsk Præst, men syntes alligevel ikke, at han helt lignede en saadan. Jeg fandt nu ud, at han baade var fra Nebraska og fra vor gode Naboby Omaha, og da han hørte, jeg var fra Blair, var vi næsten som Halvbrødre med det samme. Jeg følte mig ikke saa lidt smigret ved at han havde antaget mig for en Slægtning af en Oberst fra Schweitz, der saa at sige havde været hans Fosterfader. Mr. Mills var nemlig født i Des Moines, Ia., men opdraget abroad, idet nævnte Oberst havde taget ham med til Schweitz, hvor han saa i flere Aar gik i Skole sammen med Oberstens Børn, før han kom paa Universitetet i Heidelberg. Det lød næsten utroligt i hans Øren, at jeg ikke havde samme Navn som hin Oberst, da Ligheden mellem os skulde være saa slaaende. Mr. Mills var ikke kendt i Los Angeles, som jeg havde tænkt, imidlertid havde han udset sig et Hotel, Boston tror jeg det hed, som han vilde tage ind paa, hvis der ellers var Plads, søjede han til, den vilde det nok komme til at knibe med, da, som alt nævnt, Byen vilde være fuld af Elks. Jeg bestemte mig til at følge med Mr. Mills, som var en særdeles oplyst og behagelig Mand. Og nu er det lige saa godt, vi kommer til Los Angeles med det samme. Nigtignok standsede vi ved Ventura, som er en Forkortelse af Bonaventura, nævnt efter den store Helgen af Franciscanerordenen, ja, vi standsede endog to Gange, det sidste Sted endog et Stykke fra Byen, hvor en nylig ankommen Medrejsende blev læsset af — af Mangel paa „funds", som det hedder. Ligeledes kom vi igennem Burbunks, hvor den store Plante-Omdanner Luther Burbanks har sit Hjem, men da var vi saa langt ude paa Aftenen, at vi kun havde liden Lyst til at tænke paa Planter eller Plantekunstnere.

Omsider landede vi da i Englebyen, fandt den Automobil, som bar Skiltet „The Boston Hotel", steg ind og blev ført til Stedet — for at finde ud, at der var kun Plads til to af de fire, som var kommen. Da Mr. Mills var en af de første, der registrerede, jeg iblandt de to sidste, som vilde have gjort det, maatte vi skilles ad, han for at søge i Boston, jeg for at gaa i Automobilen, der var slink nok til at føre os hen til The Occidental Hotel, hvor man vidste, der var Plads at faa.

Der var jeg den første, der skrev mit Navn i Bogen, — og kun faa Minutter efter havnede jeg der, hvor det er godt at være, naar man er søvnig og træt. —

(Fortsættes.

Byrdernes Fordeling.

Af Past. A. Schack.

Dette er et vanskeligt Spørgsmaal, der stadig volder megen Splid baade i det offentlige og det private Liv. Det er først Statsbyrderne. Handelsfolk og andre i Byerne synes ofte, at de bærer for stor en Del af de offentlige Byrder, og at Landboerne burde bære meget mere; og Landboerne mener sikkert i Reglen lige det modsatte. En og anden i vore Kommuner mener, at han selv betaler for høj Skat i Sammenligning med Per og Povl; og Per og Povl paastaar, at netop det modsatte er Tilfældet. Eller lad os tænke paa Arbejdsbyrderne. Mangen en sjæler sig forurettet, fordi han mener, man lægger for meget Arbejde over paa ham, og han prøver da paa, saavidt han kan, at læsse noget af det over paa de andre.

Og ganske det samme Forhold finder vi med Hensyn til den Byrde, som mange ganske vist ikke tænker stort paa, men som ikke desto mindre er den tungeste og besværligste af alle, nemlig Byrden af vor Synd, vor Skyld. Netop fordi denne Byrde er særlig vanskelig at bære, er mangfoldige Mennesker saa at sige daglig fosselfast med at befri sig fra Skylden ved at lægge den over paa andre. Dette er en meget gammel Historie. Det begyndte med Adam, da han sagde: „Kvinden, som du gav mig til at være hos mig, hun gav mig af Træet, og jeg aad"; og siden har det fortsat sig fra Slægt til Slægt. Børnene har et medfødt Talent i den Retning. Dersom saaledes to Drenge er kommen i Haarene paa hinanden og deres Fader kalder dem for sig, saa vil vi jo Gang paa Gang høre Jens forklare, at det er Peters Skyld, medens Peter paastaar, at det er Jenses Skyld. Og de voksne er som bekendt slet ikke bedre end Børnene; man prøver den samme Metode, ikke alene naar det gælder det daglige Livs Smaating — hvem der er Skyld i, at Tallerkenen gik i Stykker, — men ogsaa naar det drejer sig om meget alvorlige Ting. Hvis saaledes en af Sønnerne har begyndt at skeje ud, og Forældrene med Sorg har opdaget det er galt fat, saa vil det let ske, at Manden siger til Hustruen: „Ja, men det er ogsaa din Skyld! Har jeg ikke tidt sagt, at du forkælede den Dreng altfor galt!" Og ikke sjælden vil Hustruen finde, at det dog nok egentlig er Mandens egen Skyld, fordi han aldrig har givet sig Tid til at tage sig af Drengens Opdragelse.

Denne ulykkelige Metode gør uendelig megen Fortræd, og den er (som enhver af os i Grunden godt ved) ganske haabløs, fordi den aldrig bringer os et Skridt nærmere til den sande og rette Fordeling af Skylden, og der var derfor Grund til at spørge, om der ikke er en anden Vej, ad hvilken vi kunde naa til denne Gaades Løsning og finde Klarhed over dette for hele Menneskelivet saa betydningsfulde Spørgsmaal: Skyldens rette Fordeling.

Hertil maa nu siges, at Gaaden er allerede løst. Løsningen falder i tre Trin. Det første er, hvad man kunde kalde Retfærdighedens Grundfæstning. Den lyder saaledes: „Hver skal bære sin egen Byrde" d. v. s.: Hver skal bære sin egen Skyld. Det er noget, der anbefaler sig for ethvert redeligt Menneskes Samvittighed. At ogsaa de andre har deres store Skyld, kan være rigtigt nok; men hvad der først og fremmest angaar dig og mig, er dette, at vi er villige til at finde og bære vor egen Skyld.

Gør vi for Alvor Brug af denne Retfærdighedens Grundfæstning, da vil vi naa til det andet Trin, som er Barmhjertighedens Aabenbarelse, og som er udtrykt i disse Ord: „Han bar vore Synder paa sit Legeme op paa Træet."

Og har vi opdaget denne Hemmelighed ved Byrdernes Fordeling, saa faar vi Lyst og Kraft til at begynde paa det tredje Trin, den broderlige Kærligheds Lov, der lyder saaledes: „Bærer hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov." Her er der ikke længere Tale om at vælte Byrderne over paa de andre, men tværimod om frivilligt at ville hjælpe at bære deres.

Saaledes er Gaaden løst og Vejen aaben. Det gælder kun om, at hver enkelt af os faar Sind til at gaa den.

Denmark, Wis.

Den 16. Nov., 1915.

I disse Dage er der falden Sne, og det har frosset godt. Det har i Sommer været koldt, og tørt undtagen i September, da det blev noget varmere, og det regnede af og til.

For en Maaneds Tid siden havde vi den Glæde at have Missionær Nielsen fra Japan iblandt os, det var Søndag den 17. Okt., og trods Regnvejr var Kirken fuld af Tilhørere og ligesaa Søndagsskolen.

Pastor Nielsen var bedt om at tale paa Engelsk til Børnene, saa de alle kunde forstaa det, da de var til Stede fra den engelske Søndagsskole ogsaa, og jeg tror nok, at Børnene var glade ved at høre noget om de smaa Japanbørn og deres Søndagsskole. Vi havde Fællesspisning i den gamle Præstebolig og Møde igen om Eftermiddagen og ligesaa om Aftenen. Lad mig med det samme sende en lille Hilsen og Tak til Past. Nielsen for Dagen.

Samme Dag blev Rasmus G. Rasmussen med Familie og vor nye Bager N. C. Beck og Familie som er flyttet hertil fra Racine, budt Velkommen i Menighedens Forsamling. Rasmussens havde bedt om Optagelse i Menigheden, da der var Menighedsmøde i Okt., og Becks havde jo tilhørt Menigheden, hvor de kom fra.

Den 7. Okt. var en rigtig Højtidsdag for Peter Andersen og Hustru. De fejrede deres Guldbryllup tillige med en Del Venner og Bekendte. Naar man træffer sammen med Mr. og Mrs. Andersen, skulde man knapt tro, de havde naaet den Alder endnu.

I September Maaned var her Bryllup et Par Gange; først i Maaneden blev Hannah Christensen og Ejnar Nielsen fra Racine ægteviet i Menighedens Kirke, hvorefter de nærmeste i Familien fulgte med til Brudens Hjem, Hans Christensens i Larsonville. Den 1. Sept. blev Jesse Hansen og Nellie Markussen ægteviet i Menighedens Kirke, og ikke saa faa Slægtninge og Venner fulgte med til Brudens Hjem, hvor Eftermiddagen gik rask med Sang og Samtale.

Hjertelig Lykønskning til begge de unge Par!

Først paa Efteraaret kom Mrs. Past. A. W. Lunds Fader hertil fra Nebraska; saa vidt vides vil han blive hos vore Præstefolk gennem Vinteren. Skønt Klima og Forhold vel nok er meget forskellige, ser Nielsen altid veltilfreds ud.

Sidst i Aug. Maaned havde Søndagsskolebørnene deres Fest i Menighedens Skov; Dagen oprandt klar og smuk, mange Børn var samlet hen paa Formiddagen, da der skulde spises til Middag i Fællesskab. Nogle af Søndagsskolelærene lavede Ice Cream, andre kogte Kaffe og lavede Lemonade, og andre havde travlt med at lege med Børnene, og da det nærmede sig Aften og man maatte hjemefter, var det ikkert med den glade Forvisning, at baade ældre og yngre var veltilfredse med Dagen.

Ved et Søndagsskolelærermøde, afholdt først i Juli Maaned, blev der valgt 4 nye Lærere til Hjælp i Menighedens Kirke; der var for mange Børn til de Lærere, der var i Forvejen. Begge Søndagsskoler har nu 12 Lærer i alt. Dem, som blev valgt, var Mrs. A. W. Lund, Ella Christensen og Anna Petersen, som skulde hjælpe til i de danske Klasser, og Hanna Hansen i den mindste Klasse i Engelsk.

Af Dødsfald, som har været her, er blandt andre Hans Nielsen; han havde ikke været rask i længere Tid men var ikke sengeliggende mere end en Dags Tid, før han døde. Han blev begravet midt i September. Christian Mikkelsen var meget syg i nogen Tid, han døde og blev begravet for ikke lang Tid siden.

Hjertelig Hilsen til „Dsk." Læsere Meddeler.

Vinterlæsning FRIT.

Vi vil sende strax 10 smukke, kolorerede Flagpostkort, repræsenterende U. S. Amerika, Danmark, Norge, Sverrig, Finland, Frankrig, nordiske Konger, o. s. v., samt 10 pragtfuldt kolorerede Gratulations, Jule og Nytaarskort, foruden 10, Familie Journal for 7 Maaneder (dalt ca. 600 Bogsider) og et elegant Pastel Maleri, Bogmærke med Kalender for 1916, samt en Liste over flere tusinde interessante og værdifulde Bøger, som nu sælges til betydelig nedsatte Priser til enhver som sender os Navne og Adresser paa 5 Landsmænd, som interessere sig for god Læsning, samt 20 Cents i U. S. 2 Cents Frimærker eller i Sølv, og nævner dette Blad.

C. Rasmussen Publishing Co., 722 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

LAND til Salg i den danske Kolonien i Meadow View, Ore. i Nærheden af Eugene. Lette Betalingsvilkaar. Dansk Menighed, Jernbanestation, Skole og Butik paa Landet. Skriv eller henvend Dem til H. E. BUSH, Bx. 104, R. 2, Junction City, Oregon

For Sale.

Absolutely the best 5 acre tract in Blair. Well located, adjoining the "Crowell Home". The Land is worth the price asked. House is worth $5000.00, other buildings in good repair. This is a bargain. You can investigate this to your entire satisfaction Price for all $6500.00.

For terms see or write to

Robinson Realty,
Blair, Nebraska.

Brown & Redwood Co. Land.

Syd Minnesota.

Dersom De ønsker en Farm eller et Hjem i et godt dansk Settlement, saa kom til Evan, hvor Landet er godt og billigt og kan købes paa gode Vilkaar. Brown og Redwood County er Eden af Minnesota.

Skriv efter nærmere Oplysninger eller kom selv.

A. C. CHRISTENSEN,
Evan, Minn.

Elk Horn HØJSKOLE

afholder sit

Vinterkursus

fra 1. Decbr. til 1. Marts

Undervisning i almindelige Skolefag.

"Review course for Eighth Grade."
Engelsk for Nykommere skænkes særegen Opmærksomhed.
Foredrag. — Sang. — Musik. —Gymnastik.
For Undervisning, Kost og Logis betales 5 Doll. om Ugen.
Nærmere Oplysninger gives af Forstanderen.

C. C. KLOTH, Elk Horn, Iowa.

Starck Pianos

30 DAYS FREE TRIAL IN YOUR OWN HOME

You can have a beautiful Starck piano in your own home for 30 days free trial without paying anything in advance. All we ask is that you will play upon, use and test this piano for 30 days. If, at the end of that time, you do not find it the highest grade, sweetest toned and finest piano in every way, that you have ever seen for the money, you are at perfect liberty to send it back, and we will in that event, pay the freight both ways. This Starck Piano must make good with you, or there is no sale.

Save $150.00 or More

We ship direct to you from our factory, at prices that save you upwards of $150.00 in the cost of your piano. We guarantee to furnish you a better piano for the money than you can secure elsewhere. You are assured of receiving a satisfactory sweet toned durable high grade piano.

Easy Payments

You pay no cash down, but after 30 days of trial, you can begin payment on the lowest, easiest terms ever suggested by a piano manufacturer. These terms are arranged to suit your convenience, and you can buy a piano for your home, without missing the money.

25-Year Guarantee

Every Starck Piano is guaranteed for 25 years. This guarantee is backed by the reputation of one old-established, responsible piano house. It means what it says.

2nd Hand Bargains

We have constantly on hand a large number of second-hand pianos of all standard makes taken in exchange for new Starck Pianos and Player-Pianos.

Knabe	$135.00
Steinway	92.00
Emerson	120.00
Kimball	95.00
Starck	195.00

Send for our latest second-hand bargain list.

Starck Player-Pianos

Starck Player-Pianos are rich toned, and easy to operate. You will be delighted with the many exclusive up-to-date features of these wonderful instruments, and pleased with our very low prices.

Free Music Lessons

To every purchaser of Starck Pianos, we give free 50 music lessons, in one of the best known schools in Chicago. You take these lessons in your own home, by mail.

Catalogue Free

Send today for our new beautifully illustrated catalogue which gives you a vast amount of important piano information. Write today.

P. A. STARCK PIANO CO., 1400 Starck Building, Chicago, Ill.